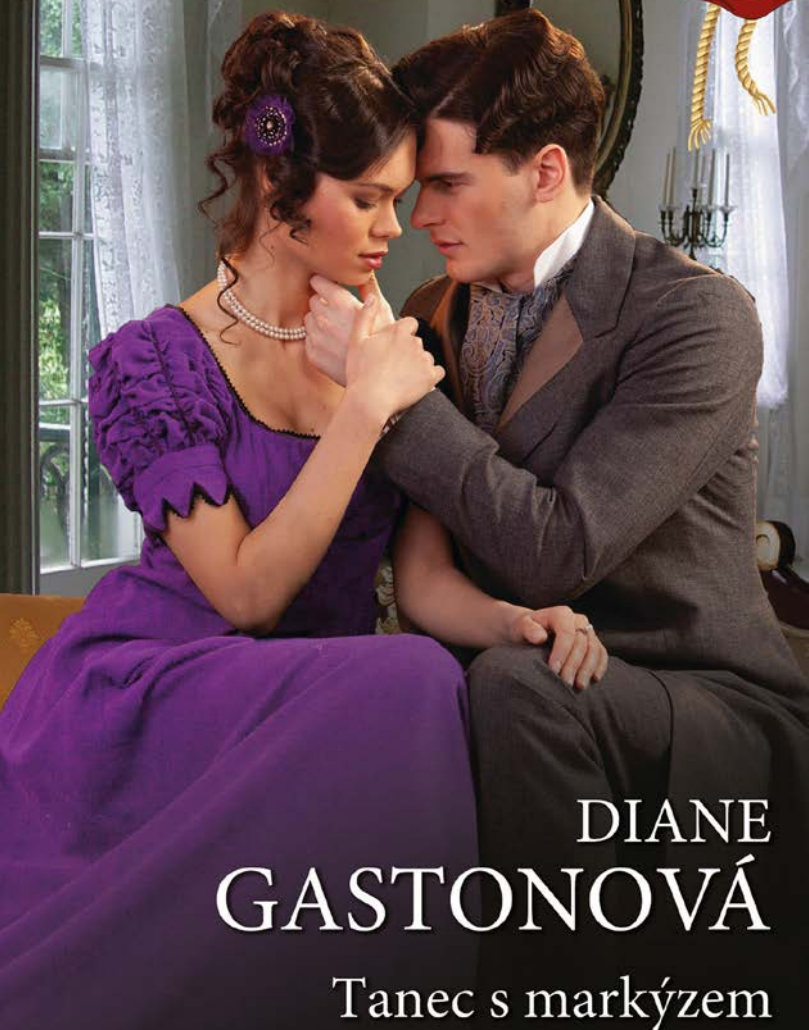

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

DIANE
GASTONOVÁ

Tanec s markýzem

DIANE GASTONOVÁ

TANEC S MARKÝZEM

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

nachystal jsem si pro Vás dva příběhy, jejichž hlavními hrdinkami jsou mladé vdovy. Obě jsou poznamenány svou minulostí a není pro ně jednoduché začít komukoli důvěřovat. Lady Genevieve v povídce Někdo to rád šokující osud zbavil tyranského manžela a ona se konečně mohla svobodně nadechnout. Každý, kdo by věděl, čím si prošla, by pochopil, že je pro ni obtížné navázat blízký vztah. Avšak její utrpení bylo dobře skryto za pokryteckou fasádou úctyhodné rodiny z vysoké společnosti.

Lady Eliza v romanci Tanec s markýzem je také vdova a žije se svou milovanou dcerkou v ústraní na venkově. I v její minulosti je hodně trpkosti a věcí, o kterých se nemluví. I pro ni je těžké uvěřit, že by mohl existovat někdo, kdo ji nebude manipulovat a využívat ke svým záměrům.

Jistě tušíte, že když ale konečně přijde ten pravý muž, který je svými činy přesvědčí o svém charakteru a bezpodmínečné lásce, tak mu s radostí svěří své srdce i život.

Přeju Vám radost z četby.

S láskou

Váš Harlequin

Diane Gastonová

TANEC S MARKÝZEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Secretly Bound to the Marquess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2022 by Diane Perkins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1081-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1082-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1083-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Surrey, Anglie – 1810

Eliza Vardenová se se zařatými zuby plahočila po venkovské cestě. Kotníkové boty se jí bořily hluboko do vyježděných kolejí a všudypřítomné bláto jí ztěžovalo chůzi. Měla pocit, jako kdyby ji stahovalo kamsi do hlubin. Zpomalovalo ji. Vysmívalo se jí.

Chtěla utéct.

Dostat se pryč. Navždy opustit Henryho, vikomta Vardena, svého novomanžela, nejbližšího důvěrníka a nejlepšího přítele.

Po tom, co udělala.

Po tom, co jí řekl.

Ach, co jenom jí to řekl! Nedokázala na to ani pomyslet. Byla to zrada. Nečekaná a bolestivá zrada. Ani si na to netroufala pomyslet. Nedokázala by to. Teď se potřebuje co nejrychleji dostat pryč a už nikdy se sem nevrátí!

V hloubi duše se jí chtělo hlasitě naříkat, rozervat si šaty na těle, vytrhat si vlasy, ale jak by si tím pomohla? Nijak by ji to nezbavilo toho, co před ní Henry tak dlouho tajil. Teprve teď jí odhalil pravdu. Pravdu, kterou před ní dokázal skrývat celou dobu, co se znali.

Z oblohy padaly husté a silné provazce deště a blátnivé koleje cesty se rychle plnily vodou. Déšť ji bičoval do zad a vlněný plášť nasáklý vodou ztěžkl a stahoval ji k zemi. Ledový vítr jí pronikal až do kostí a kupodivu měla pocit, že alespoň trochu zchladuje dobřela rozpálený hněv, který jí spaloval vnitřnosti. Dodával jí sílu nezastavovat se a pokračovat dál.

Soustředila se na to, aby pokládala jednu nohu za druhou. Nic jiného teď není důležité a nic jiného dělat nemusí. Jedna noha za druhou. Nejméně postě jí podklouzla bota. Podařilo se jí udržet rovnováhu a neupadnout. Najednou v dálce za sebou přes hukot neustávajícího deště zaslechla klapot koňských kopyt.

„Madam!“ ozval se mužský hlas.

Je možné, že ji poznal? Jak mu teď bude vysvětlovat, proč se lady Vardenová plahočí v prudkém lijáku pěšky po zablácené cestě?

Přitáhla si kapuci pláště co nejvíce k obličejí a otočila se, aby se podívala, kdo to je.

Z šedivé clony deště vystoupil muž na koňském hřbetě. Eliza pokračovala v chůzi.

Muž ji dohonil a zastavil vedle ní. „Madam. Slečno. Kam máte namířeno? Můžu vám nějak pomoci?“

„Ne!“ odmítla rázně.

Vždyť jí nemůže pomoci vůbec nic. Jedině to, kdyby ji nechal na pokoji.

„Počkejte,“ nenechal se odbýt. „V tomhle nemůžete jít dál. Můj kuň nás unese oba dva. Dovolte, abych vás odvezl, kam potřebujete.“

„Ne!“ vykřikla znovu.

Pokusila se zrychlit, aby mu unikla, ale v blátě jí uklouzly boty a ona padla na kolena. To snad není možné! Měla pocit, že se jí všechno kolem vysmívá. Muž seskočil z koně a sehnul se k ní.

Vzal ji za paži a pomohl jí zvednout se zpátky na nohy. „Nestalo se vám nic?“

„Ne,“ odsekla. „Prosím, nechte mě jít dál.“

„Já vám chci jenom pomoci.“ Pořád ji držel za paži. „Vezmu vás –“

Vysmekla se mu a on ustoupil o kousek dozadu. „Ujišťuji vás, že ze mě nemusíte mít strach. Nechci vám ublížit. Jste promočená a vypadáte prochladle. A chůze v tomhle blátě musí být hrozně vyčerpávající. Můj kuň nás unese oba. Odvezeme vás kamkoliv máte namířeno.“

Eliza na něj letmo pohlédla. Viděla, že je vysoký a svalnatý. A není to nikdo, koho by znala, díky bohu. Přesto raději držela hlavu skloněnou, aby jí neviděl do obličeje. Navíc mu lhala, když tvrdila, že se jí nic nestalo. Pád jí otrásl a najednou měla pocit, že už ji nohy dál neunesou.

Přikývla na znamení souhlasu.

Než se mohla jakkoliv pohnout, neznámý muž ji vzal do náruče a odnesl ji ke svému čekajícímu koni.

Posadil ji na jeho hřbet a vyšvihl se za ní.

„Kam máte namířeno?“ zeptal se.

Rozhodně mu nemůže prozradit, že utíká od manžela a má namířeno zpátky na panství svých rodičů.

„Do Whitley,“ řekla nakonec. Další lež.

„Do Whitley?“ opakoval muž tázavě. „Kde je Witley? Můžete mě vést?“

„Za Milfordem,“ odpověděla.

„To je nejméně deset mil daleko,“ konstatoval udiveným tónem. „To jste měla v úmyslu jít celou dobu pěšky?“

„Jak jste viděl.“

Zbláznila se snad? Vůbec neměla v úmyslu jít do Whitley, vždyť dům jejích rodičů je vzdálený ani ne

tři míle. Jenom nechtěla, aby věděl, kam má namířeno.

„Tak to pro mě není velká zajížďka,“ konstatoval. Zjevně jí uvěřil.

Pokračovali dál po cestě, která vedla do Whitley. Cestou pojedou kolem odbočky, po které by dojeli do domu jejích rodičů. Do domu, ve kterém vyrostla a ve kterém strávila celý život.

Až do chvíle, než se provdala za Henryho.

Její společník naštěstí nebyl příliš hovorný. Eliza v duchu litovala koně, který se s dvojnásobným břemenem na hřbetě statečně plahočil deštěm dál. Usilovně přemýšlela, jak by mohla jeho pána přesvědčit, aby ji zase nechal jít samotnou. Když nebude dál zatěžovat jeho koně, mohl by docela rychle dojet do hostince. Po chvíli jízdy na koni se cítila docela odpočínutá a určitě by zvládla dojít do cíle své cesty i v dešti a blátě.

„Už jsem si odpočinula,“ oznámila svému společníkovi. „Dál můžu jít sama.“

Muž si nespokojeně odfrkl. „Nebuďte blázen. V takovém lijáku vás nenechám jít samotnou.“

Projížděli kolem polí, ale krajina byla tak zahalená šedivou clonou deště, že si Eliza nebyla jistá, kde přesně jsou. Opustili už Henryho panství a vjeli na panství její rodiny? Pokud ne, bude to muset být brzy. Cesta byla čím dál tím horší a blátivější. Ubohý kůň. Jeho kopyta zápolila s bahnem stejně neúspěšně jako její boty. To by ještě scházelo, aby si kvůli ní tak nádherné zvíře zlomilo nohu. Už tak měla dost starostí!

Kůň najednou odbočil z cesty.

Eliza vykoukla zpod promočené kapuce pláště a snažila se rozpoznat, kam míří. „Proč jsme sjeli z cesty?“ otázala se svého společníka.

„Vidím přístřešek,“ odpověděl muž. „Takovým tempem nemůžeme počítat s tím, že bychom dojeli do vesnice rychle. Kůň si potřebuje odpočinout. A my můžeme v suchu počkat, až déšť přejde.“

Když dorazili k budovám přístřešků, Eliza je okamžitě poznala. Na panství jejího otce bylo takových přístřešků několik. Jeho správce je udržoval v dobrém stavu a v každém bylo vybavení pro pocestné nebo dělníky z polí, kteří se do něj uchýlili v případě nepřízně počasí. V téhle boudě si s Henrym často jako děti hráli.

Její společník seskočil z koně a otevřel dveře do stáje stlučené z prken. Eliza věděla, že uvnitř bude sucho a dostatečná zásoba sena.

Kůň následoval svého pána dovnitř. Eliza sklouzla z jeho hřbetu.

Muž ihned nabral do ruky seno a začal promoklého koně utírat. Eliza přešla k truhle u protější stěny a vytáhla z ní suchý hadr.

Když mu ho podala, muž se na ni překvapeně podíval. Vzal si ho ale od ní a dál koně utíral.

„Můžete mu sundat i sedlo,“ řekla Eliza.

Krátce na ni pohlédl. „Myslel jsem, že vám nejdřív otevru srub a potom se postarám o koně.“

Eliza pokrčila rameny. „Ne. Postarejte se o něj.“

„O Pegase,“ řekl muž zjihlým tónem. „Jmenuje se Pegas.“

Zatímco sundával z koňského hřbetu brašny a sedlo, vytáhla Eliza z truhly koňskou přikrývku a přinesla mu ji. Vděčně přikývl a přehodil ji přes koně.

Hladil zvíře po krku. „Ničeho se neboj, Pegasi,“ uklidňoval ho. „Najdu nějakou vodu a hned ti ji přinesu.“ Sebral ze země brašny a přehodil si je přes rameno. „Půjdu se podívat, jestli se mně podaří otevřít srub. Chcete počkat tady v suchu?“

„Půjdu s vámi.“

Eliza věděla, kde je schovaný klíč k visacímu zámku, kterým byly zajištěné dveře do srubu. Kdyby mu to ale prozradila, ptal by se jí, jak to ví. A ona mu o sobě nechtěla nic prozradit.

Vyšli ven do deště. Její společník si sundal kožené rukavice a nacpal si je do kapsy. Potom vytáhl z brašny zavírací nůž, otevřel jej a vsunul čepel do zámku. Zatímco se snažil otevřít zámek, našla Eliza vědro a naplnila je vodou ze žlabu.

Vědro pozvedla, aby mu ho ukázala. „Pro vašeho koně.“ Vydala se zpátky ke stáji.

Když se vrátila, byl už zámek odemčený. Společně vešli do srubu.

Uvnitř byla docela tma a Elize trvalo několik minut, než si na ni její oči přivykly. Nebyla tady sice už několik let, ale klidně to mohlo být včera. Uvnitř se nic nezměnilo. Stejně byly židle i stůl, u kterého s Henrym hrávali karty. V jednom rohu stál úzký kavelec a vedle něj stojan s umývadlem.

Její společník odložil sedlové brašny na podlahu a sundal si klobouk. Teprve teď si uvědomila, že je to vojenský klobouk. Když si sundal kabát, odhalil pod ním červený kabátec a důstojnickou šerpu. Eliza pomalu vydechla. V těchto místech člověk nepotkával vojáky často. Není to nikdo, kdo by ji mohl znát. Zřejmě tudy jenom projíždí.

Může tedy bez obav ukázat tvář.

Voják přehodil kabát přes jednu z židlí a ukázal rukou směrem ke krbu. „Rozdělám oheň.“

Jak Eliza předpokládala, vedle krbu byla hromádka dřeva, třísky a troud. Na krbové římse bude jistě křesadlo a svíčka. Zatímco její společník zapaloval křesadlem svíčku, přešla k polici vedle umývadla a vzala odtamtud svítilnu. Věděla, že tam bude.

Muž zatím kontroloval ve světle svíčky komín. Potom sáhl dovnitř a otevřel klapku a začal na rošt připravovat třísky a troud. Troud se vzňal okamžitě. Když začaly hořet i třísky, přiložil do ohniště několik větších kousků dřeva. Plameny je hned začaly olizovat.

Když se otočil, podala mu Eliza olejovou svítilnu. Překvapeně nadzvedl obočí. „Výborně.“

Zapálil knot a světlo lampy zalilo celou místnost.

Eliza poprvé pořádně uviděla jeho obličej. Měl pohlednou tvář, kterou lemovaly tmavé kudrny. Vlasy se mu leskly od deště. Pod hustým obočím měl hnědé oči. Nos měl poněkud křivý, asi ho musel mít někdy zlomený. Nad silnou čelistí měl výrazné rty. Její sestry by takový obličej naprosto pobláznil. Měl také vysokou postavu, byl nejméně o stopu vyšší než Henry. A než Eliza.

Upíral na ni pohled a neuhnul až do chvíle, kdy místnost prudce osvětlilo jasné světlo blesku. Okamžitě následovalo zadunění hromu.

Otočil se k oknu. „Obávám se, že tady nějakou dobu pobudeme.“

Eliza si ještě pořád myslela, že by to mohla do domu rodičů stihnout. Vždyť jsou to jenom dvě míle. To zvládne i v dešti.

Místnost se znovu zalila světlem blesku a zazněl hrom. Odejít teď by bylo nebezpečné.

„Můžu vám pomoci s pláštěm?“ zeptal se.

Musí se rozhodnout. Buď ihned odejde, nebo tady zůstane. Eliza měla podezření, že kdyby se rozhodla odejít, nenechal by ji jít samotnou. Nemůže přece jeho a jeho krásného koně vystavit nebezpečí záslahu bleskem. Je jasné, že nemá na vybranou. Zůstane tady.

Rozepnula si sponu pod bradou. „Děkuji, zvládnou

to sama.“ Stáhla si plášť z ramen a přehodila ho přes druhou dřevěnou židli. Potom si stáhla rukavice a položila je na stůl.

Okenní tabulky se chvěly pod nárazy větru a Eliza se zachvěla zimou. Šaty měla úplně stejně promočené jako plášť a nohy byly jako dva kusy ledu.

Nenápadně, aby nevzbudila podezření, přešla k truhle vedle postele, otevřela ji a chvíli předstírala, že se v ní přehrabuje. Dobře však věděla, co najde. „Jsou tady příkrývky,“ oznámila a vyndala je ven z truhlice. „A také nějaké suché oblečení.“

Odložila příkrývky na kavalec a znovu sáhla do truhly. „Pár košil a pumpky.“ Potom kývla hlavou směrem do další části místnosti. „Támhle je také vodní pumpa. Nejdříve ale musíme přinést nějakou dešťovou vodu, abychom ji mohli rozjet. Potom můžu udělat čaj.“

„Tady je čaj?“ zeptal se překvapeně.

„Čaj, konvice a další kuchyňské nádobí,“ řekla a při tom se obávala, že toho prozradila příliš. „Našla jsem je, když jste zapaloval oheň.“

Pokýval hlavou a při tom se lehce usmál. Potom pohlédl směrem k truhlici. „Měli bychom se vysvléknout z mokrých šatů a převléct se do suchých. Pověsíme si je k ohni, aby nám uschnuly.“

Eliza na něj upřela překvapený pohled. To by ovšem znamenalo, že tady zůstanou mnohem déle, než předpokládala.

Otočila se k němu zády. „Byl byste tak hodný a rozeplnul mně knoflíčky?“ požádala ho.

Muž k ní beze slova přistoupil a pomalu jí začal rozepínat knoflíčky na zadní straně šatů. Občas se jí při tom dotkl prsty na holé kůži a Eliza cítila, jak jí projíždějí zvláštní pocity. Najednou si uvědomovala, že je v jediné místnosti srubu sama s cizím mužem.

Ještě nikdy takový pocit nepoznala, a to byla s Henrym v podobném prostoru o samotě mnohokrát.

Když dokončil svoji práci, ustoupil kousek do zadu. „Zajdu ven pro vodu do pumpy.“

Výborně. Alespoň bude mít soukromí a v klidu se oblékne. A nebude mu nablízku. Na zádech ještě pořád cítila teplo v místech, kde se jí dotýkal prsty. Se zavřenýma očima pomalu vydechla.

Muž si přehodil přes ramena svrchník, do ruky vzal džbán na vodu a vyšel ven do šedivé clony neutuchajícího a nepolevujícího deště.

Jakmile Robert Nathaniel Thorne, kapitán třicátého pěšího pluku, vyšel ven ze srubu, opřel se zády o jeho zavřené dveře a zavřel oči. Zvedl obličej a vystavil ho chladnému dešti, aby se trochu zchladil. Aby zchladil náhlou vlnu horkosti, která ho přes okolní chlad a vlhko v přítomnosti té mladé, krásné neznámé ženy zachvátila.

Když ji sebral z bláta na cestě, připadala mu poněkud záhadná. Samotná žena, která se v takovém počasí vydala pěšky na cestu? A ještě k tomu deset mil? Všiml si ale, že má rukavičky z jemné kozlečinky s krásně vyšívanými kytičkami. Také plášť měla z jemné drahé látky. Takový nosí dámy, ne vesnické dívky nebo služebné. Potom se ukázalo, že ví něco o koních a záleží jí na nich. Uvnitř ve srubu se zase projevila jako velice praktická a vynalézavá žena. V tu chvíli pro něj ale pořád představovala jenom záhadu. Proč se dáma, i když tak praktická a samostatná, ocitne sama v dešti a blátě?

Potom si ale sundala plášť a světlo ohně z krbu a lampy jí osvítilo obličej. A Nathanielovi na chvíli uvízl dech v hrdle.

Byla tak krásná.

Oči měla nezvykle světlé. Šedivé? Nebo snad

modré? To nedokázal říct, ale všiml si, že jsou orámované tmavým, elegantně klenutým obočím. Vlasy měla také tmavé, ale ve srubu nebylo dost světla na to, aby dokázal říct, jakou přesně mají barvu. Pleť měla smetanově bílou, ale tváře jí zrudověly větrem a chladem. Plné rty měly tmavě růžovou barvu.

Nejenomže byla krásná, ale Nathaniel cítil, že z ní vyzařuje jistá zoufalost a smutek. Nejraději by ji sevřel do náruče a utěšil. Nate věděl, co je to zoufalství a vždy ho neomylně rozeznal. Znal i samotou a pocit ztráty a všechno to jí viděl v očích.

Alespoň na chvíli zapomněl na vlastní zoufalství. Než ji potkal, byl nebezpečně blízko k tomu, aby se začal utápět v sebelítosti. Na té osamělé, rozblácené cestě se ocitl po jedné ze svých řídkých, ale povinných a obzvláště ponurých návštěv u strýce.

Zhluboka se nadechl, setřel si hřbetem ruky dešťové kapky z obličeje a zaposlouchal se do vzdáleného dunění hromu. Nezdálo se, že by se počasí chystalo umoudřit natolik, aby mohli pokračovat v cestě ještě za denního světla. Budou muset ve srubu přenocovat. Společně. Přestože ho uvnitř spaluje naléhavá touha, bude se muset ovládnout a chovat se jako džentlmen. Ta krásná dáma si nezaslouží, aby její zoufalství jakkoliv prohluboval.

Znovu se zhluboka nadechl, odhodlaně se narovnal a vydal se k Pegasově stáji. Než vešel dovnitř, položil pod okap na zem džbán, aby do něj zatím napršela nějaká voda. Teprve potom otevřel dveře stáje. Když ho kůň zahlédl, trochu sebou škubl, ale jinak byl klidný a upíral na něj ospalý pohled. Nate vzal znovu do ruky hadr a vyčistil koni kopyta od bláta. Potom mu doplnil do jeslí další seno.

„Ty to tady zvládneš, že ano, kamaráde?“ zeptal se koně nahlas.

Pegas mu šfouchl čumákem do ramene a místo odpovědi si tiše odfrkl.

„Přijdu se na tebe ještě podívat.“

Nate si přehodil přes ramena sedlové brašny a opět vykročil zpátky do deště. Za dveřmi stáje sebral ze země džbán s vodou. Za tu krátkou chvíli se stačil naplnit téměř po okraj.

Doufal, že neznámé dámě poskytne dostatek času, aby se převlékla do suchého oblečení. Odhodlaně otevřel dveře srubu a vešel se džbánem i brašnami dovnitř.

Žena na něj letmo pohlédla. „Na truhlici jsem vám připravila košili a pumpky. Našla jsem dokonce i punčochy,“ prohlásila věčně.

Podíval se na ni a musel se usmát. Přes spodničku si oblékla pánskou košili a pod ní měla pumpky. Na nohy si natáhla hrubé vlněné podkolenky. Spodní prádlo má jistě ještě mokré, ale snad jí nebude zima. Oblečení, které si na sebe vzala, se pro dámu sice vůbec nehodí, ale připadalo mu, že jí zvláště sluší. Podívala se mu do očí a opětovala jeho upřený pohled. Nate měl pocit, že se ocitl v pasti.

Ovládl se, sklopil pohled a otočil se. Odložil džbán na pracovní stůl vedle pumpy a sedlové brašny odhodil na podlahu. Sundal si svrchník a rozložil ho na stůl vedle jejího roztaženého pláště.

Teď se bude muset převléknout do suchého. Před ní. Na chvíli zaváhal.

„Napustím pumpu a natočím vodu na čaj,“ prohlásila. Přešla místnost a otočila se při tom k němu zády.

Nate rychle přešel do kouta k truhlici a stáhl ze sebe promočený kabátec, vestu i košili. Oblékl si suchou košili a potom si stáhl boty, punčochy i kalhoty. Natáhl si suché pumpky a hrubé, vlněné punčochy

podobné těm, které měla na sobě ona. Než stačila napumpovat vodu do konvice, byl převlečený.

Vzal své mokré svršky do náruče a přešel ke krbu. „Měli jsme štěstí, že jsme tady našli suché oblečení.“

„Někdo se tady o to dobře stará,“ odpověděla a prošla kolem něj s konvicí s vodou. Pověsila ji nad oheň.

Před krbem už stála židle, přes kterou si přehodila promočené šaty. Nate přitáhl druhou židli a přehodil přes ni kabátec uniformy, kalhoty a punčochy.

„Vyčistím nám boty od bláta,“ řekl. „Potom je usušíme u ohně.“

Vzal oba páry jejich zablácených bot, pečlivě z nich očistil bláto a potom boty postavil do tepla před krb. Z rohu přitáhl úzký kavalec a oba se na něj posadili vedle sebe jako na lavici, přehodili si přes ramena vlněné pokrývky a z plechových hrníčku upíjeli horký čaj.

Konečně jim bylo teplo.

Otočil se ke své společnosti. „Měl bych se vám představit. Jsem –“

Na obličeji se jí objevil zděšený výraz. Rychle před sebe natáhla ruku se zdviženou dlaní, aby ho zarazila. „Ne, prosím, to nedělejte! Já nechci, abyste věděl, kdo jsem a nechci, abyste mně říkal, kdo jste vy!“ prohlásila rozhodným tónem.

Nate nebyl na tak vehementní odmítnutí připravený a cítil se poněkud zaskočený. Do čeho se to přimotal?

„Tak to byste mně měla vysvětlit proč,“ odpověděl přísně. „Protože já nemám žádnou chuť nechat se obvinít z únosu nebo z něčeho podobně nepěkného. Mým jediným motivem bylo vám pomoci.“

Vrhla na něj plamenný pohled. „Vůbec jste mně nedal na výběr!“

„Na výběr?“ opáčil. „Co bych to byl za člověka, kdybych kolem vás jenom projel?“

Sklopila hlavu. „Promiňte,“ řekla slabým hlasem. „Nechci vypadat nevděčně.“

Naklonil se k ní. „Máte nějaké potíže? Jestli pro vás můžu něco udělat –“

„Nemám potíže,“ odpověděla rychle. Nate měl pocit, že má v hlase malinko obranný tón. „Jsem jenom...“ na chvíli se zarazila, „... nešťastná.“ Mávla lehce rukou, jako kdyby to byla maličkost.

Vzal ji za ruku a dotkl se prstýnku na jejím prsteníčku. Snubní prsten. Kdesi v hloubi duše pocítil zklamání. „Mám se snad obávat, že sem na nás vtrhne rozzuřený žárlivý manžel?“ zeptal se.

Odtáhla se od něj. „Neví, že jsem pryč. Jsem si tím jistá.“ Ihned se zatvářila lítostivě, jako kdyby prozradila příliš. Potom se její výraz rychle změnil na pohrdlivý. „Žárlivý?“ zašeptala tak potichu, že ji bylo sotva slyšet. „To tedy sotva.“

Nate se napil čaje. „Proč ne?“

Věnovala mu ostrý pohled. „To je jedno.“

Ale kdepak. Nate rozhodně nenechá takové nářky nezodpovězené. Nadzvedl tázavě obočí.

„To vám neřeknu,“ odsekla a potom dodala zoufalým, tichým hlasem: „Nemůžu.“

Znovu se pohroužila do mlčení. Nate si představoval, že na ni její zoufalá situace dopadá jako ledový, silný déšť, před kterým se tady schovali.

Promluvil znovu a tentokrát nasadil lehčí tón. „Nemohli bychom si alespoň říct svá křestní jména? To přece nemůže být na škodu. Alespoň na vás nebudu muset volat hej vy, když vás budu chtít oslovit.“ Nebo má paní, což by jistě také nerada slyšela.

Neodpověděla.

„Můžu vám tedy prozradit své křestní jméno?“
trval dál na svém.

Váhavě přikývla.

Otočil se tedy k ní a natáhl ruku. „Jmenuji se Nate,“ představil se.

Chvíli váhala, potom jeho ruku přijala a potřásla mu s ní. Pořád ale nic neříkala. Nate při doteku její sametově jemné ruky malinko přivřel oči. Překvapilo ho, jak nečekaně pevný má stisk. Uvolnil sevření dlaně a jeho společnice okamžitě odtáhla ruku, vzala do dlaní hrnek s čajem a pozvedla ho k ústům.

Nate z ní nespouštěl pohled a jako výraz očekávání naklonil hlavu na stranu.

„Eliza,“ řekla konečně.

Napil se čaje, aby skryl pobavený úsměv. Nakonec udělala to, o co ji žádal. „Eliza,“ opakoval pomalu.

Jeho společnice odvrátila zrak a věnovala se pomalému upíjení čaje. Jako kdyby to mezi nimi vytvářelo jakousi hradbu. Nate ji dál pozoroval. Cítil, že ji něco trápí. Něco ji muselo velice zklamat. Když viděl, že se mrkáním snaží zahnat slzy, které se jí draly do očí, už si tím byl jistý.

„Myslím, že byste se mně měla svěřit se svým trápením,“ vybídl ji konejšivým tónem. „Teď už se mě to týká také. Připouštím, že sice jenom nepřímou, ale to já jsem vás našel na té cestě. Takže v tom jsem s vámi. Když se mně svěříte, nikomu to přece nemůže uškodit. Vždyť nevím, kdo jste a vy nevíte, kdo jsem já.“

„Nemohu o tom mluvit!“ odmítla rázně a zvedla hlavu od hrnku s čajem. „Nechci!“

„A já vás k tomu samozřejmě nemůžu a nebudu nutit,“ pokračoval dál mírným tónem. „Ale ať jsou vaše strasti jakékoliv, vidím, že vás to velice trápí.“

Musíte se k tomu postavit čelem. Útěkem se většinou nic nevyřeší.“

To se Nate naučil už v šesti letech. Ať jakkoliv utíkal, předstíral, nebo popíral skutečnost, problémy tím nezmizely. Vždycky se našlo něco, co je přineslo zpátky a jeho to srazilo na kolena. Nedalo se udělat nic jiného než se jim postavit. A všechno si odžít a prožít.

Pohlédla na něj úkosem, podobně ostrým pohledem jako předtím. „Jak vy o tom můžete něco vědět?“ zeptala se pohrdavým tónem.

Připadalo mu to jako vtip. Vždyť si toho tolik prožil. „Ujišťuji vás, že mně život připravil nemálo nepříjemných chvil a situací. Opravdu o tom něco vím.“

Posměšně se zasmála. „To, co mně, se vám jistě stát nemohlo.“

„Dobrá, možná jsem neprožil úplně přesně to samé jako vy, ale vsadím se, že to nebylo o nic méně zničující.“ Co se jí tak mohlo přihodit? Pohádala se s manželem? Ne, muselo to být něco horšího. „Proč byste mně to nemohla říct?“ naléhal dál. „Až přestane pršet, už mě nikdy nevidíte. Mám namířeno do Portsmouthu, kde se nalodím na loď do Portugalska.“

Najednou bylo vidět, že jí to došlo. Pochopila, že má namířeno do války a Nate měl na chvíli dojem, že v jejích očích uviděl soucit. Potom ale opět rychle uhnula pohledem stranou.

Nate se opět napil čaje. Oheň v krbu příjemně praskal a místností se rozlévalo teplo. Proč mu najednou tolik záleží na tom, aby se mu svěřila s tím, co ji přivedlo vydat se do takového lijáku? Kolikrát seděl s cizími lidmi a necítil potřebu si s nimi povídat? Proč nemůže to samé udělat s ní?

Ve Wellingtonově armádě na Pyrenejském poloostrově ho jistě čeká nelehký boj s nepřítelem. Ale vždyť nikomu nezáleží na tom, jestli je, nebo není naživu. Nezáleží na tom ani jemu samotnému.

Proč mu tedy tolik záleží na tom, jestli se mu ta dáma svěří? Proč má pocit, že ho k ní něco poutá, když si tolik zakládá na tom, že k nikomu žádné pouto nemá? Je možné, že by na něj tolik působila její beznaděj? Cožpak on sám tu svou nepřekonal?

Byl si jistý, že jí dokáže pomoci to její zoufalství překonat. Jenom netušil, proč to tolik chce udělat.

DRUHÁ KAPITOLA

Obloha venku se znovu rozsvítila světlem blesku. Vzápětí zaburácel hrom. Na střechu srubu vytrvale bušil silný déšť a v krbu praskal oheň.

Nate se znovu napil čaje.

Přes okraj hrnku pozoroval její profil. Vypadala jako klasická římská kamej. Její krása v něm samozřejmě probouzela mužnost, ale to nebylo všechno. Vyvolávala v něm ještě něco, co se dotýkalo jeho nitra, kde pečlivě ukrýval pocity, kterými se nechtěl zabývat. Když odešel ze strýcova domu, nijak mu to nepomohlo. Strýc byl naprostým protipólem představy o rodině. Jistě, zaplatil mu studium a koupil mu důstojnickou hodnost, ale to bylo pouze z povinnosti. Nic jiného v tom nebylo. Už jako malý chlapec Nate pochopil, že na něm strýci ani trochu nezáleží. Nate mu oplácel alespoň povinnost. Proto ho nyní navštívil.

Bylo by ovšem bývalo lepší, kdyby zamířil rovnou do Portsmouthu. Strýc se k němu choval tak chladně a nevlídně, jako kdyby měl Nate nějakou nakažlivou nemoc. Chladné přijetí, jakého se mu ve strýcově domě pravidelně dostávalo, vždy zbouralo všechny hradby, kterými Nate obehnal své city. Možná proto na něj tak působí zoufalství jeho spolence.

K tomu, aby ji přesvědčil o tom, že v životě prožil

strasti a trápení, nemusí zacházet nijak hluboko do minulosti. Může začít Martinikem.

„Nedávno jsem se vrátil ze Západní Indie,“ začal. „Z ostrova Martinik. Dobyli jsme ho od Francouzů a můj regiment tam měl kasárna. Smrt v bitvě je strašná věc, ale byla to moje práce, takže jsem to tak nějak očekával. Rozumíte?“

Věnovala mu lhostejný pohled, ale alespoň dala najevo, že poslouchá.

„Na to, co přišlo potom, jsem ale připravený nebyl,“ pokračoval. „Muži tam umírali na horečku. Jeden z nich byl můj přítel.“

Nate neměl mnoho přátel. Těch několik, se kterými se přátelil ve škole, se nakonec vrátilo ke svým rodinám nebo se začali přátelit s chlapci, kteří měli rodiny. V armádě se přátelé pohybovali od regimentu k regimentu. Nebo umírali v bitvách. Nebo, jako Woodman, umřeli na žlutou horečku. Zežloutla jim kůže. Oči měli červené. Zvraceli černou krev. Nakonec přišlo delirium a milosrdná smrt.

Tyhle ošklivé podrobnosti s ní sdílet nebude. „Smrt na žlutou horečku není pěkná, ujišťuji vás. Předtím než se nakonec dostaví smrt, prožívá člověk ohromné utrpení,“ říkal a nedokázal zakrýt smutek v hlase.

„To je strašné,“ pronesla tichým hlasem a v očích se jí objevil soucit.

Takže není úplně pohlčená vlastním pocitem beznaděje.

Nate se zamračil. „Nikdo s tím nemohl vůbec nic udělat. Ze všeho nejméně já. Místo toho jsem tam mohl čekat, až dostanu také horečku. Raději jsem se rozhodl koupit si kapitánskou hodnost v jiném regimentu. Právě teď jsem na cestě k němu,“ vysvětloval.

Jeho společnice přikývla a potom na něj znovu pohlédla. „A to nebyl útěk?“

Její poznámka ho překvapila. To od ní bylo chytré.

A nebyl to úplně nesprávný postřeh. „Já bych tomu spíš řekl, že jsem udělal lepší volbu. Ale důležité je, že jsem se tomu problému postavil a našel jsem cestu ven.“

„Jak můžete vědět, že jsem i já neudělala lepší volbu?“ zeptala se.

Je pohotová. To je jistě hodné obdivu. „To nevím. Ale vyrazit pěšky v takovém lijáku spíš vypadá jako útěk, nemám pravdu?“

Odvrátila pohled.

Nate cítil, že se mu jeho společnice zamlouvá čím dál tím víc. Je chytrá. Praktická. Pohotová a není jako z cukru. Dokonce musí obdivovat i její vytrvalou tvrdohlavost. Další důvod, proč jí pomoci.

Když jí ale bude pomáhat, zdá se, že si tím odkryje své vlastní hluboko ukryté rány. Když si vzpomněl na strýcovo chladné chování a bolestnou agónii, kterou musel vytrpět před smrtí Woodman, cítil, jak se praskliny jeho vnitřních hradeb zvětšují. A do toho má ještě před očima její očividné zoufalství.

Nate už ale v životě velké bolesti čelil. A zvládne to znovu.

Jeho společnice odložila na stůl prázdný hrnek od čaje. Nate na ni pohlédl. V očích se jí leskly slzy. Při tom pohledu se mu stáhlo hrdlo.

Už je to tak dávno, kdy sám plakal.

Naposledy, když mu zemřeli rodiče. „Řeknu vám něco o sobě,“ začal a musel se nutit do toho, aby ze sebe ta slova vysoukal. „Budu vám vyprávět o tom, jak mně bylo šest let a v naší vesnici se rozšířil tyfus. Šířil se tak rychle, že onemocněli skoro všichni.

I moji rodiče.“ Těžce polkl a znovu se cítil jako malý šestiletý bezmocný chlapec. „Díval jsem se na to, jak můj otec i matka zemřeli jenom několik hodin po sobě.“

Zvedla hlavu a pohlédla na něj. V očích měla zděšený výraz.

Nate zavřel oči a znovu před sebou viděl jejich skvrnami pokrytou kůži, slyšel jejich vzdechy a sténání. Nakonec blouznili a křičeli bolestí. V očích ho začaly pálit neprolité slzy.

Odkašlal si a pokračoval dál. „Jsem synem mladšího syna mladšího syna. Neměl jsem žádné blízké příbuzné, kteří by byli ochotní si mě vzít k sobě. Měl jsem strýce, ten se mnou ovšem nechtěl mít nic společného. Zaplatil mně ale vzdělání a koupil mně hodnost v armádě. To bylo ale hlavně kvůli tomu, aby se mě zbavil.“

Nate se k ní otočil, ona ale rychle odvrátila zrak.

Cítil, že ho bolí na prsou a špatně se mu dýchalo. Nečekal, že by v něm vzpomínky po všech těch letech dokázaly vyvolat takové pocity. Jako kdyby neuběhlo mnoho let. Znovu cítil samotu, smutek a strach. Vzpomínal, jak si ve škole, vždy když se cítil osamělý, nahlas říkal slova, která dříve slyšával od otce: „Musíš být silný! Teď už máš jenom sám sebe. Zvládneš to!“

V tuhle chvíli měl ale pocit, že žádnou sílu nemá. Že je to všechno jenom iluze.

Pokusil se o slabý úsměv. „Takže vidíte, že i já jsem poznal bolest.“

Teď už ho alespoň pozorně poslouchala. „Učitelé ve škole se o vás jistě postarali?“

Zasmál se. „Učitelé neměli nejmenší chuť rozmazlovat nějakého slabého, nešťastného chlapce. Byl jsem sám,“ konstatoval.

„A co kamarádi?“ Snaží se ho přesvědčit, že to nebylo tak hrozné?

„Kamarádi vždycky odjeli domů ke svým rodinám.“ odpověděl.

„To muselo být hrozné!“ řekla nakonec procítěně. Potom upadli do mlčení.

Udělal snad chybu? Otevřel si jenom vlastní rány a ji tím k ničemu nepohnul?

Nakonec promluvila a tón jejího hlasu se změnil na úsečný. „To je všechno velice smutné. Velice smutné a mně je líto, že jste měl takové dětství a dospívání. Ale přesto vám o sobě nic říkat nebudu.“

Ha, to je ovšem výzva. A Nate se před žádnou výzvou nikdy nezastavil. Kromě toho se teď potřebuje soustředit na někoho jiného než sám na sebe. Jenom tak se mu může podařit opět zacelit trhliny na duši, které svým vzpomínáním a vyprávěním otevřel.

„Takže mě nutíte k tomu, abych hádal,“ prohlásil.

„Hádejte si, co chcete,“ zareagovala. „Já o tom mluvit nebudu.“

Nate se k ní naklonil, a vzal do dlaně její levou ruku. Ve světle ohně se zaleskl zlatý snubní prsten posetý drahokamy. „Něco s vaším manželem.“

Prudce mu ruku vytrhla a schovala si ji do podpaží.

Takže se to týká jejího manžela. „Říkala jste, že váš manžel by nežárnil,“ říkal pomalu. „Možná to jste vy, kdo žárlí. Možná vám je nevěrný –“

V očích se jí zablesklo a lehce zařala čelist.

Trefil se. „Rozumím. Je v tom jiná žena.“

K jeho překvapení se posměšně usmála. Takže to nebyl manžel, kdo byl nevěrný? Byla snad nevěrná ona? „Takže tedy jiný muž.“

Zbledla a odvrátila obličej.

Zjevně se dotkl pravdy. Pořád mu ale nedocházelo,

jak to tedy je. Nevěra. Není v tom jiná žena. Jiný muž. Ale manžel nežárlí. Nedává to smysl.

Až najednou.

„Ne žena, ale muž,“ řekl tichým hlasem. „Váš manžel vám byl nevěrný s mužem.“

Otočila se zpátky k němu. „Jak jste na to mohl přijít?“ zeptala se udiveně.

„Připadalo mně to jako jediné vysvětlení.“

Věnovala mu nedůvěřivý pohled. „Nevypadáte zděšeně ani šokovaně.“

Pokrčil rameny. „Někteří muži se tak narodí.“ Vstal, nalil další hrnek čaje a podal jí ho. Potom se znovu posadil vedle ní.

Eliza vzala plechový hrnek do dlaní a objala ho prsty. Teplo, které z něj sálalo, ji uklidňovalo. Jak se jenom kapitán mohl tak rychle dovtípit, proč od svého manžela utekla? Ona sama neměla nikdy nejmenší podezření, jak by to tedy mohlo napadnout někoho jiného?

„V chlapecké škole to nebylo tak neobvyklé,“ promluvil znovu kapitán Nate věčným tónem. „Vzdycy tam byli chlapci, kteří měli mezi sebou zvláštní přátelství. Člověk se nakonec něco doslechl nebo si něčeho všiml a pochopil, že mezi nimi je víc než přátelství.“

Jak to může říkat s takovým klidem? „A vás to nevyděsilo?“ podivila se.

Pokrčil rameny. „Zpočátku možná trochu ano. Někteří chlapci si z nich utahovali a posmívali se jim. Většina z nich se ke mně ale chovala laskavě, laskavěji než jejich trýznitelé. Nemohl jsem je nemít rád. Takže jsem to já i mnoho dalších chlapců jednoduše ignoroval.“

„Ale není to přece přirozené,“ řekla Eliza potichu. „Je to hřích?“

„Někteří to tvrdí,“ odvětil věcně. Vstal a nalil si další čaj. „Pravda ale je, že láska mezi muži je známá už od starověku.“

„Ano. Ve starověkém Řecku a Římě,“ souhlasila. „Četla jsem o tom.“

„Nisus a Euryalus v Aeneidě.“ Posadil se zpátky vedle ní. „Byli to vojáci. V armádě jsem byl svědkem velké něžnosti mezi některými muži. A bylo by těžké jimi proto jakkoliv pohrdat.“

„Takže vy to schvalujete?“ zeptala se překvapeně.

Pokrčil rameny. „Jestli to já schvaluji, nebo neschvaluji, neznamená vůbec nic. Myslím, že takoví lidé se nemůžou změnit. Jsou prostě takoví, jací jsou. Vždycky to tak bylo. Řekl bych, že je to pro ně prostě přirozené.“

Takže je to tedy přirozené i pro Henryho. Možná o tom věděl už od dětství.

Otočil k ní obličej. „Většina lidí to ovšem odsuzuje a je to protizákonné. Takoví lidé mohou být posláni na šibenici nebo na pranýř. Proto to muži, kteří takové city mají, za každou cenu skrývají.“

Eliza se zachvěla. „Na šibenici...“ hlesla. Ona přece nechce, aby Henry zemřel.

„Vyprávějte mně o svém manželovi,“ vybídl ji Nate a změnil téma.

Eliza sevřela hrnek v dlaních. „Můj manžel...“

Neměla by mu nic říkat. Měla by uchovat tajemství, tak jako uchovala všechna předchozí tajemství v životě. Tady ve srubu, osvětleném ohněm z krbu, obklopená tmou a deštěm, si ale najednou připadala daleko od všeho a všech. Sešli se tady jako dva cizí lidé a až přestane pršet, jejich cesty se zase rozdělí a oni se už nikdy nesetkají. A nikdy se nedozví, kdo ten druhý byl. Její tajemství se nedostanou dál než ke stěně srubu. Jsou tedy v bezpečí.

Eliza odložila plecháček a začala mluvit. Zpočátku těžce hledala slova. „Můj manžel se mně dneska přiznal, že miluje někoho jiného. Řekl, že je zamilovaný do muže, miluje ho už dlouhá léta a bude ho milovat i dál.“

„Proto jste tedy utekla?“

„Ne, proto ne!“ ohradila se Eliza. Chápala však, že si to kapitán může myslet. „Utekla jsem, protože mně to neřekl před svatbou. Tvrdil, že je můj přítel, a přesto to přede mnou skrýval. Dlouhá léta.“

Pohlédl jí do očí. „Takže jste utekla proto, že před vámi utajil něco, za co by mohl jít na šibenici nebo se nechat přivázat k pranýři?“

„Vy tomu nerozumíte,“ namítla. „Já bych jeho tajemství udržela. Můj manžel ví moc dobře, že umím udržet tajemství. Ale myslela jsem si, že mezi námi dvěma nikdy žádná tajemství nebyla. Důvěřovala jsem mu. Proč nedokázal on důvěřovat mně?“

„Takže ví, že máte namířeno do Whitley,“ řekl a stále jí hleděl do očí.

„Samozřejmě že ne!“ vyhrkla prudce.

„Takže před ním máte nějaké tajemství.“

Odvrátila pohled. „Dozví se, kam jsem odešla. Až budu připravená, pošlu mu vzkaz.“ Opět k němu zvedla oči. „Cožpak to nechápete? Měl mně to říct dřív, než si mě vzal.“

Pohled mu zjihl. „Měl vám to říct. S tím souhlasím. Měl vám dát na vybranou.“

„Ano!“ To je ono! Henry jí nedal na vybranou. Tenhle kapitán to pochopil. Alespoň tuhle část.

„Provdala byste se za něj, kdybyste to věděla?“ položil jí otázku.

Udělal by to? Jaké možnosti tehdy upřímně měla?

Opět uhnula pohledem. „Mohla jsem se provdat

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Tanec s markýzem***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.